

[Inger Stilling Pedersen]

også forudsætte, at der skal gives løn i 10. klasse eller l. g. Jeg tror, det var den kommunistiske ordfører, der sagde noget om, at vi skulle give løn i de faglige uddannelser, men så svigter vi jo de boglige, og det kan ikke være meningen. Vi har i høj grad brug for fagligt uddannede, men i lige så høj grad har vi brug for at få nogle, der har en god boglig uddannelse, ellers kan vi ikke klare os. Det er en helt anden side af sagen. Vi mener ikke, man kan sige, at fordi man får løn i mesterlæren, skal der også være løn i EFG. Jeg mener, at EFG stadig væk er en uddannelse på linje med gymnasium og 10. klasse, hvorimod de andre er gået over i en anden form. Når man ønsker løn i EFG, er det vel også for at bekæmpe mesterlæren. Man er bange for, at de unge skal vælge mesterlæren. Det kan der vel også være nogle der gør, men mange gør det vel, fordi de har lyst til at komme i lære og lyst til at lære et bestemt stykke arbejde. Jeg tror virkelig, det er en god vej frem.

Der kunne nævnes andre muligheder, man burde satse på, når det gælder de 16-19-årige. Jeg har tænkt meget på en ting som musikundervisningen. Det synes måske at være en lille ting, men når vi nu taler om, at nogle måske er svære at få ind under en eller anden form for uddannelse, så kender jeg selv til unge, som gennem en musikuddannelse har fået lyst til og interesse for at lære noget mere.

Jeg vil også nævne en ting som det huslige arbejde, som jo er blevet nedvurderet i en grad, som nok vil komme til at svie til os senere hen. Man er så bange for, at de unge skal lære noget om, hvad der foregår i et hus. Jeg mener, at både unge piger og mænd burde have mulighed for at få et år eller mere i huset, hvor de havde med de ting at gøre; det ville måske også gavne os rent samfundsmæssigt og familiemæssigt senere hen.

Så har jeg også lyst til at sige et par ord om denne restgruppe. Hvad forstår vi egentlig ved restgruppe? Er det ikke noget, vi selv har fundet på ud fra flertallets mening om, hvad man bør og skal? Skal man være rigtig i Danmark, skal man have en vis portion boglig viden eller en vis portion praktisk uddannelse, og kan man ikke leve op til de minimumskrav, samfundet har vedtaget, er man ikke rigtig, så hører man til restgruppen, og så må man altså presses til at gøre et eller

andet. Måske kunne man, som fru Ebba Strange sagde, risikere at blive hjemmearbejdende, fordi man ikke fik den uddannelse man skulle have.

Jeg er enig i, at alle bør have muligheder, alle bør have tilbud, men vi kan ikke tvinge alle ind i samme mønster, fordi vi nu engang er forskellige. Der er jo da også nogle, der er blevet til noget, selv om de er gået ud af 7. klasse. Selv om de ikke har fået de store uddannelser, har de klaret sig alligevel. Jeg tror, vi trænger til meget større tolerance og meget større muligheder for at være forskellige og give hinanden lov til at vælge noget forskelligt, måske også at uddanne sig inden for et husligt område, hvis man har lyst til det.

Det er vigtigt – det vil jeg understrege igen – at vi giver muligheder, at vi giver tilbud, at vi virkelig undersøger, hvad det er, der gør, at nogle ikke får en uddannelse, men vi må også være klar over, at vi ikke kan tvinge nogen ind.

Jeg vil lige til sidst nævne de frie skoler, efterskolerne, som kan være med til at give unge, måske særlig skoletrætte elever, lyst til igen at uddanne sig og lære noget. Men ved tvang opnår man ingenting, der må lyst til, derfor må vi opmuntre alt det, vi kan. Jeg vil dog igen sige, at jeg tror, det er vigtigt, at vi ikke låser hinanden fast i bestemte mønstre og former, men giver så mange forskellige tilbud som overhovedet muligt. Skal vi virkelig ændre noget, kommer det også an på, at vi forstår at opvurdere de uddannelser, som ikke er boglige, men det er måske en helt anden snak, vi skal have om det.

Alfred Hansen (DR):

Jeg skal begynde mit indlæg med at kommentere de tre fremsatte dagsordensforslag. Først det af hr. Nørgaard Sørensen. Retsforbundet er enig i, at det vil være godt, hvis der kom et udspil fra regeringen og ikke bare løs snak, men der er så meget i ministerens oplæg, som indicerer, at man ønsker at bygge den fremtidige uddannelsespolitik netop på dette oplæg, at vi i hvert fald må tage afstand fra dette forslag og agter at stemme imod det. Jeg skal senere i mit indlæg komme ind på, hvad det er, der særlig stikker i øjnene i regeringens og ministerens uddannelsespolitik, herunder U 90, som jo ganske